

Tegningen og Resten i Løbet af et Aar. Det er ændret derhen, at Fristen for Indbetalingen af det fulde Aktiebeløb er forlænget til halvandet Aar. Med Hensyn til Bankernes Likviditet var der ogsaa nogle strenge Bestemmelser i det oprindelige Lovforslag, idet man f. Eks. krævede, at Banker med en Aktiekapital paa over 20 eller 5 Millioner for de største Bankers Vedkommende altid skulde have 4 pCt. af Gældsforpligtelsen til Disposition som likvide Midler, og for de næststørstes Vedkommende 3 pCt. Dette er ændret. 4 pCt. er forandret til 3 og 3 pCt. til 2. Og for Banker med en Aktiekapital paa under 5 Mill. Kr. har man forandret $1\frac{1}{2}$ pCt. til 1 pCt. I § 12, som det ærede Medlem ogsaa omtalte, og som er en af de Paragraffer, der mest tager Sigte paa at forhindre en Gentagelse af de Ulykker, som saa ofte aabenbarede sig under Bankkatastroferne, nemlig at en Bank engagerede sig alt for meget med en enkelt Kunde, er der sket en Ændring, idet man i det oprindelige Lovforslag fastsatte, at en Bank ikke maatte give en Kunde en Kredit, der gik ud over 30 pCt. af Aktiekapital, Reservefond og dermed ligestillede Fonds, medens der nu maa ydes 35 pCt.; man kan, som det ærede Medlem meget rigtigt gjorde opmærksom paa, have Forhold ude omkring, som kan berettigede til, at man gaar noget videre, naar man i Forhold til den Kredit, der ydes, faar en tilsvarende god Sikkerhed. Og endelig er man gaaet ind paa, at de 35 pCt., saafremt hele Bestyrelsen i en Bank er enig derom, kan stige til 50; men saa skal det meddeles Bankinspektøren. Her er der altsaa sket en Indrømmelse, og man har flere forskellige Steder gjort Indrømmelser, hvor man mente, at det oprindelige Lovforslag tog temmelig skarpt paa Forholdene.

Det ærede Medlem talte om, at Bankinspektøren nødvendig skulde blive en Sovepude for Bankerne. Hvis jeg forstod det ærede Medlem rigtigt, udtalte han en Frygt for, at det kunde ske. Det kan jeg slet ikke tænke mig. Jeg betragter Bankinspektøren som en Mand, der stadig vaager over, at Bankerne bærer sig fornuftigt og rigtigt ad. Derimod er adskillige Banker bange for, at Bankinspektøren skal være for vaagen og i sin Iver træffe Beslutninger, som kunde genere dem, og man har da krævet en Instans at henvende sig til, saafremt Bankinspektøren skulde gaa videre, end den enkelte Bank mente, han var berettiget til. Ogsaa dette har man indrømmet Bankerne, idet der bliver indrettet et Nævn, som kommer til at bestaa af 7 Medlemmer,

hvoraf de tre vælges henholdsvis af Nationalbanken, de store københavnske Banker og Provinsbankerne, og hvori ogsaa Erhvervene faar et Par Repræsentanter, altsaa et alsidigt sammensat Nævn, for hvilket man kan indanke Bankinspektørens Beslutninger. Dette viser, at Regeringen har stillet sig overordentlig forhandlingsvillig overfor de Krav, der er fremsat, saafremt de ikke var stærkere og mere vidtgaaende, end at Lovforslagets oprindelige Hensigt kunde bibeholdes.

Da Lovforslaget er saa grundigt gennemarbejdet i Folketinget og vedtaget enstemmigt dér, kunde jeg tænke mig, at det vilde faa en meget let Gang gennem dette høje Ting. De Udtalelser, som den ærede Ordfører for Venstre fremsatte, tydede ogsaa paa, at han havde den største Sympati for at faa Lovforslaget gennemført hurtigst muligt, idet han udtalte, at han ønskede en kort Udvalgsbehandling. Jeg vil da tillade mig at anbefale, at man følger det ærede Medlem og giver Lovforslaget saa kort en Udvalgsbehandling som muligt, saa Lovforslaget snarest muligt kan blive gjort til Lov.

J. Chr. Møller: Det foreliggende Lovforslag er ganske overensstemmende med det, der i forrige Rigsdagssamling blev vedtaget af det andet høje Ting og, som den ærede sidste Taler nævnte, enstemmigt vedtaget. Jeg mener ogsaa, man kan sige, at Forslaget har faaet en grundig Behandling i Folketinget. Det er imidlertid min Overbevisning, at selv om vi fik en nok saa ideel Banklov, vilde det alene ingenlunde kunde sikre Bankerne en betryggende Ledelse; efter min Mening i alt Fald vil det i denne Henseende bestemmende være, om der i Spidsen for en Bank staar en eller flere dygtige, fremsynede og samvittighedsfulde Direktører, der forstaar at lede Banken paa rette Maade. Bankloven af Oktober 1919 kunde vi derfor sikkert godt have klareret os med, fordi det, som jeg siger, hverken er Banklov eller Statstilsyn, der betinger en Banks Ledelse i dens Helhed. Selv om en Bankinspektion er nok saa omhyggelig — og det er jeg ikke i Tvivl om, at vor er — vil det dog ikke være den muligt at bedømme de forskellige Bankers Engagementer, bl. a. fordi dette Arbejde nærmest maa siges at være uoverkommeligt. Der er, saa vidt jeg ved, 185 Banker, og det vil være umuligt for en Bankinspektion at følge alle disse Bankers Ledelse og Engagementer saa nøje, som de, der er paa Pladsen, kan gøre det; det lokale Kendskab vil altid faa en vis